

РЕШЕНИЕ

№ 7436

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **11843** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на Д. Ш. (С. С.), [дата на раждане], с паспорт, гражданин на Република Т., чрез адвокат Н. Р., срещу Отказ за издаване на виза № TST25027135V, издаден от консул към Генералното консулство на Република България в И., Република Т., издаден по заявление от 12.09.2025 г. за виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“.

В жалбата се твърди, че оспорваният отказ е неправилен, недоказан, незаконосъобразен, необоснован и в противоречие с материалния закон. Изложени са твърдения, че отказът не отговоря на изискванията установени в чл. 59 от АПК, като не съдържа конкретни фактически и правни основания за издаване на акта, както и не съдържа мотиви. Отделно от това са изложени доводи по отношение на обстоятелството, че жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване във връзка предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ във вр. с чл. 15 от ЗТМТМ, с което чуждият гражданин е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Счита, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства, както и не е изпълнил задължението си служебно да събере всички относими доказателства съгласно чл. 36, вр. с чл. 35 от АПК. Твърди се, че отказът засяга правото на труд на жалбоподателя по чл. 23, параграф 1 от Всеобщата декларация за правата на човека, като административният орган неправомерно е ограничил основно негово право – правото на труд и препитание. Счита, че са нарушени правата по чл. 15 от Хартата на основните права на ЕС,

наименуван „свобода при избор на професия и труд“. Излагат се доводи за нарушение на правото на личен живот по чл. 8 от Европейска конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/, както и правото на справедлив и безпристрастен процес на жалбоподателя по смисъла на чл. 6 и чл. 13 от ЕКПЧ. Посочено е в жалбата и наличие на нарушение по чл. 14 и чл. 17 от ЕКПЧ. Моли съда да постанови отмяната на отказа и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Иска от съда присъждането на направените разноски по делото.

Жалбоподателят - Д. Ш., в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответната страна Консул към Генералното консулство на Република България в И., Република Т., в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София-град, Трето отделение, 20-ти състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че от „Моур Транспорт“ ЕООД, в качеството на работодател е подадено Заявление рег. № 363000-6090 от 14.02.2025 г. за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ относно жалбоподателя Д. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , с паспорт U 37209993, издаден на 07.08.2024 г. Съгласно цитираната разпоредба Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Към заявлението са приложени в т.ч паспорт; Свидетелство за съдимост издадено на 08.11.2024 г., преведен и с поставен апостил, доказателства за осигурено жилище – Договор за наем от 30.10.2024 г., обосновка от управителя на „Моур Транспорт“ ЕООД, Диплома за средно образование, преведена и с поставен апостил, Справка-декларация за чуждите граждани, Справка-декларация за средносписъчната численост, Декларация от работодателя за спазени условия на труд, Трудов договор, Длъжностна характеристика , Копие от шофьорска книжка, Копие от договор за наем на обект на извършване на дейност със срок от 1 година, Копие от лиценз за извършване на дейност.

В изпълнение на изискванията на ЗЧРБ, заявлението ведно с приложените към него документи е изпратено за становище на Агенция по заетостта (АЗ) и на Държавна агенция за национална сигурност (ДАНС). Агенция по заетостта е дала положително становище за наличие на основание за предоставяне на достъп до българския пазара на труда с "Единно разрешение за пребиваване и работа" на Д. Ш. при работодателя „Моур Транспорт“ ЕООД.

С писмо рег. № 53640-75752/22.08.2025 г. от Дирекция „Миграция“ към МВР управителят на „Моур Транспорт“ ЕООД е уведомен, че Д. Ш. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, който следва в срок от 20 дни от изпращане на съобщението да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза тип „D“. Посочено е също така, че след влизане на територията на Република България чужденецът е длъжен в 7-дневен срок да се яви лично в дирекция „Миграция“ или отдел/сектор/група „Миграция при областните дирекции на МВР и да приложи копие на паспорта си, съдържащо страницата с положената виза и задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България за целия период на пребиваване.

От представената административна преписка е видно, че със заявление от 12.09.2025 г. жалбоподателят Д. Ш., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , с паспорт U , издаден на

07.08.2024 г., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). В заявлението е посочена цел на пребиваването – работа, както и данни за работодателя „Моур Транспорт“ ЕООД, със седалище и адрес на управление [населено място], п.к. 7700, [улица], включително адрес и телефон за контакт.

По делото е прието писмо от ДАНС, което е заведено в класифициран том с вх. № 1-165/09.12.2025 г. и според което е дадено отрицателно становище по подаденото заявление.

На 31.10.2025 г. Д. Ш. е получил отказ за издаване на виза по образец. Като основание за постановения отказ е посочено чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ, като се посочва, че е представения документ за съдимост от 2024 г. е с изтекъл срок на валидност и са установени явни разминавания в подписите, положени от кандидата за виза в предварителния трудов договор, сключен с работодателя и подписа на националния му паспорт.

С жалба от 12.11.2025 г. жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

В хода на съдебното производство е постъпил по искане на ответника класифициран материал от Държавна агенция "Национална сигурност" с вх. № 1-165/09.12.2025 г. Както бе посочено по-горе становището на ДАНС, дадено в хода на съгласувателната процедура е отрицателно и е отразено в Националната визова информационна система.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Настоящият състав приема, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок, от активно легитимирано лице, за което е налице правен интерес и срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебно обжалване. Следва да се посочи, че съгласно чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ по правило не подлежат на съдебно оспорване, освен когато лицето твърди засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая в жалбата са наведени такива твърдения (вкл. относими към правото на труд и ефективни средства за защита), поради което е налице законовото изключение за съдебен контрол.

При разглеждане по съществуващото на спора, съдът намира жалбата за основателна поради следното: Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган - консул към Генералното консулство на Република България в И., Република Т., по смисъла на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, във връзка с чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), оправомощен съгласно приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № 6/13.02.2025 г. на Генерален консул в Генерално консулство на Република България в И., Република Т..

Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 6 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. Като правни основания за отказа във формуляра са отбелязани тези по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. В допълнение е посочено, че представеното свидетелство за съдимост от 2024 г. е с изтекъл срок на валидност, както и това, че са установени разминавания в подписите, положени от кандидата върху предварителния трудов договор и националния му паспорт.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при нарушение на изискването за мотивираност и форма.

От събраните по делото доказателства става ясно, че заявлението за виза тип „D“ е подадено от

жалбоподателя Д. Ш. във връзка с започнало предходно административно производство по чл. 24и от ЗЧРБ. Съгласно ал. 1 от цитираната разпоредба разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Специално за хипотезите, при които заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и ЗЧРБ, Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи /инструкция/ предвижда съкратен модел на съгласуване, при който решението се взема след съгласуване само с ДАНС, а срокът за произнасяне по чл. 30, ал. 4 от Наредбата е 20 календарни дни след съгласуването. Съгласно чл. 20, ал. 3 от същата инструкция, при наличие на отрицателно становище и при наличие на някое от основанията по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ визовият орган отказва издаването на визата. Също така при визовите откази подзаконовата уредба допуска съображения, засягащи националната сигурност, да не се изписват в отказа, но това не отменя необходимостта от минимум допустими фактически мотиви, които да показват индивидуална преценка и да позволяват проверка дали приложената правна норма е относимо и правилно употребена. Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Също така в чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. В настоящия случай административният орган не е извършил фактически и правен анализ на представените от заявителя документи, а единствено е повторил изложеното в становището на ДАНС. В процесния акт липсва каквото и да е обсъждане на събрани доказателства, няма данни и за проведена самостоятелна проверка по заявените от апликанта обстоятелства и относно тяхната достоверност. Следва да се посочи и това, че в случая не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност и които биха могли да обосноват липсата на изложени конкретни мотиви за постановения отказ. Ето защо настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

При издаване на оспорения отказ са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Според нормата на чл. 24и, ал. 9 от ЗЧРБ Дирекция "Миграция" извършва проверка на постъпилите документи, като при липса на документ, както и при необходимост от представяне на допълнителни документи по ал. 5 - 7, уведомява по електронен път заявителя за тези обстоятелства и определя 7-дневен срок за отстраняване на нередовностите. Когато в срока по ал. 9 документите не бъдат представени, директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него длъжностно лице прекратява производството по издаване на разрешение по ал. 1. Съгласно разпоредбата на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, като при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя, Агенцията по заетостта уведомява дирекция "Миграция" и този срок спира да тече до получаване на документите или до отстраняване на нередовностите. При установяване на нередовности в документите на апликанта Дирекция "Миграция" е задължена да уведоми заявителя за

необходимостта от предоставяне на допълнителни документи или от отстраняване на нередовности в 7-дневен срок.

В настоящия случай по делото са представени писмо от Дирекция "Миграция" до Агенция по заетостта; положително писмено становище № СМ-15338/15.08.2025 г. от Агенция по заетостта, както и писмо рег. № 53640-75752/22.08.2025 г. на началник на отдел МБГ при Дирекция "Миграция", с което управителят на „Моур Транспорт“ ЕООД е уведомен, че Д. Ш. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Липсват каквито и да е данни по преписката за установени нередности в документите на апликанта. От анализа на цитираните разпоредби на чл. 24и, ал. 9 и ал. 10 от ЗЧРБ следва изводът, че едва след извършване на проверката на редовността на представените документи, Дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта заявленията, по които производството не е прекратено съгласно ал. 10, заедно с приложените документи, които се изпращат и в оригинал, т.е. касае се за едни и същи документи и по двете заявления – това по чл. 24и от ЗЧРБ и последващото за виза тип „D“. В случая Дирекция "Миграция" е изпратила съобщението до Агенция по заетостта, поради което на основание ал. 11 от чл. 24и ЗЧРБ следва да се приеме, че не са били налице основания за прекратяване на производството по издаване на разрешение по ал. 1. Също така и Агенция по заетостта е дала положително становище без да е констатирала нередовност в документите на заявителя. Предвид изложеното не става ясно как при проверките по чл. 24и, ал. 9, ал. 10 и ал. 12 от ЗЧРБ не е установено, че документите са нередовни, а в следствие при разглеждане на заявлението за виза тип „D“ е постановен отказ. При липса на данни за изискване на допълнителни документи, следва да се приеме, че към заявлението са били приложени всички изискуеми документи и същите са били редовни. Също така, ако действително е имало нередовност, административният орган е бил длъжен да предостави на заявителя 7-дневен срок за отстраняването им, по аргумент на чл. 24и, ал. 9 и ал. 12 от ЗЧРБ, което в случая не е сторено.

При издаване на оспорения отказ са останали недоказани и материалноправните предпоставки посочени в същия. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, като същите следва да позволят да се проследи логическият път от доказателствата до правните изводи

В оспорения пред настоящата инстанция отказ, като правни основания са посочени чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ виза се отказва, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, а според чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ виза се отказва, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая от преписката се установява, че целта на заявеното пребиваване е „работа“ и не се спори, че всички изискуеми от закона документи са представени. В акта обаче липсва посочване на какво основание същите не са кредитирани от административния орган. Отказът не съдържа анализ защо тези документи не доказват целта и условията, нито в какво се изразява невярното съдържание или какви неверни данни са декларирани. На първо място не може да се приеме, че свидетелството за съдимост, макар и да е с изтекъл срок на валидност, представлява документ с невярно съдържание. Както бе посочено по-горе, дори да е с изтекла валидност, административният орган е бил длъжен да предостави на заявителя 7-дневен срок за отстраняване на тази нередовност. Не става ясно и коя е нормата, която посочва 3-месечния срок на валидност на свидетелството за съдимост за трети страни, както се твърди в становището на ДАНС.

Относно посоченото в оспорения отказ, а именно, че са установени разминавания в подписите на

чужденеца, положени в представения предварителен трудов договор и подписа в паспорта на кандидата, на първо място не става ясно към кое от посочените в акта правно основание (чл. 10, ал. 1, т. 17 или т. 23 ЗЧРБ) се отнася, тъй като в същия липсва конкретизация. Самото твърдение, че са „установени разминавания в подписите“ не е достатъчно, ако не се посочи как е извършено сравнението, какъв е източникът на сравнителния материал и до какъв извод води това - „документ с невярно съдържание“ или „недоказване достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“. При липса на конкретизация посочените материалноправни основания в акта остават недоказани.

В случая органът не е установил по надлежен начин конкретните факти, които изпълват съставите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, нито е изложил мотиви, позволяващи да се проследи логическият път от доказателствата до правните изводи.

Законодателната цел на режима за виза тип „D“ и на режима за достъп до пазара на труда е да се осигури законен и контролиран ред за влизане и пребиваване с цел работа, при едновременно гарантиране на обществения ред и миграционния контрол. Отказ, който не е индивидуално мотивиран и не е основан на доказани факти по т. 17 и т. 23, не съответства на тази цел, защото превръща визовото производство в препятствие, основано на предположения, вместо в контрол, основан на проверими данни. Очевидно в настоящия случай Агенция по заетостта е предоставила становище за наличие на основание да предостави достъп до пазара на труда на жалбоподателя Д. Ш. (С. S.) по смисъла на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, след проверка и спазване на законовите изисквания. При наличие на проведени административни действия по чл. 24и от ЗЧРБ и при липса на доказани основания за отказ, постановяването на отказ без конкретни мотиви излиза извън необходимото за постигане на легитимната цел и представлява несъразмерно средство, което не е съобразено с целта на закона.

По тези съображения съдът приема, че оспореният отказ е незаконосъобразен, поради нарушение на изискването за мотивираност и форма, издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Предвид изложеното оспореният отказ следва да се отмени, а преписката следва да бъде върната за ново произнасяне.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски съобразно представените доказателства, а именно платена държавна такса в размер на 5,11 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза № TST25027135V, издаден от консул към Генералното консулство на Република България в И., Република Т., по заявление от 12.09.2025 г. за виза за дългосрочно пребиваване тип „D“.

ИЗПРАЩА преписката на консул към Генералното консулство на Република България в И., Република Т., за ново произнасяне по заявлението от 12.09.2025 г. на Д. Ш. (С. S.), [дата на раждане], с паспорт, гражданин на Република Т..

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България, [населено място], „А. Ж.“ № 2 да заплати на Д. Ш. (С. S.), [дата на раждане], с паспорт, гражданин на Република Т., сторените по делото разноски в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: